3. Rodzaju nijakiego są nazwiska owoców, Rzeczowniki zdrobniałe (z wyjątkiem zdrobniałych własnych rod. żeń., np. *ἡ Λεόντιον*), nazwiska głosek, *Infinitiwy* rzeczownie wzięte, tudzież każdy wyraz uważany grammatycznie jako część mowy, np. *τὸ μόρον*, morwa, *τὸ μῆλον*, jabłko, *τὸ μειράκιον demin.* od *μεῖραξ*, chłopiec, *τὸ λάμβδα*, *τὸ τύπτειν*, bicie, *τὸ μήτηρ*, wyraz matka.

4. Rodzaju spólnego, *generis communis*, t. j. męskiego i żeńskiego razem, są te nazwiska osobowe, które służą płci męskiéj i żeńskiéj razem, np *ὁ ἡ θεός*, bóg i bogini, *ὁ ἡ παῖς*, chłopiec i dziewczę.

Uwaga. Imiona zwierzęce, które służą spólnie samcom i samicom, są także *generis communis*, np. *ὁ βοῦς* wół, *ἡ βοῦς* krowa, *ὁ ἄρκτος* niedźwiedź, *ἡ ἄρκτος* niedźwiedzica. Zwykle jednak takowe imiona zwierzęce jeden tylko mają grammatyczny rodzaj, albo męski, albo żeński, spólny dla samców i samic, i dla tego dwupłciśty nazwany, *genus epicoenum* (ἐπίκοινον, wspólny): i tak mówi się zawsze *ἡ ἀλώπηξ*, lis, *ἡ ἄρκτος*, niedźwiedź, *ἡ κάμηλος*, wielbłąd, *ὁ μῦς*, mysz, *ἡ χελιδών*, jaskółka, *ἡ οἶς*, owca, bez względu na to, czy to są samce, czy samice. Niektóre używają się zarówno w rod. męskim i żeńskim, np. *ὁ* i *ἡ κύων*, pies, *ὁ βοῦς*, bydlę, *ὁ ἵππος*, koń, ale w *Plur.* zwykle *αἱ βόες*, *αἱ ἵπποι*. Chyba że wyraźnie płeć takowych zwierząt oznaczoną być ma, wtedy mówi się według potrzeby *ὁ* albo *ἡ*, tak, że *ὁ ἄρκτος* wyraźnie oznacza niedźwiedzia samca; albo też dodaje się *ἄρρην* (męski) dla oznaczenia samca, a *θῆλυς* (żeński) dla oznaczenia samicy, np. *λαγὼς ὁ θῆλυς*, zając samica, *ἀλώπηξ ἡ ἄρρην*, lis samiec.

II. O rodzaju Rzeczowników z zakończenia.

1. Tylko w Przymiotnikach i Rzeczownikach Dekl. I. rozróżnić można rod. męski i żeński z zakończenia, bo w tychże jest *σ* zakończeniem męskiem, a *α* albo *η* zakończeniem żeńskiem, np. *αἰσχρό-ς*, *καλό-ς*, *αἰσχρ-ά*, *καλ-ή*, *ὁ νεανία-ς*, *ἡ φων-ή*. W innych Rzeczownikach tylko ze znaczenia poznać można rodzaj, gdyż zakończenie *ς* spólne jest obudwom rodzajom, np. *ὁ κόραξ* i *ἡ φλόξ*, *ὁ λόγος* i *ἡ νόσος* itd. Końcowe to *ς*, służące rod. męskiemu i żeńskiemu, często ginie, jak to niżéj zobaczymy w Dekl. III., np. *ὁ ἡ αἰθήρ* zam. *αἰθέρς* (*Gen. αἰθέρος*) itp.

2. Cechą rod. nijakiego jest to mianowicie, że wyraz tego rodzaju zwykle ma czysty Źródłosłów, bez końcowego *ς*, np. *μέλᾱς* (zam. *μέλανς*) *Gen. μέλαν-ος*, *Neutr. μέλᾰν*.

O Liczbie (numerus) w Rzeczownikach.

§. 36.

Grecy rozróżniają trojaką liczbę w Rzeczownikach, t. j. Pojedyńczą (*Singularis*), Podwójną (*Dualis*) i Mnogą (*Pluralis*). Na oznaczenie każdéj z tych liczb osobne mają zakończenia.